

רוח החופש

לפעמים אני משתגע מההברקות של סאחבק. מאיפה, אני שואל את עצמי, מאיפה אני ממציא אותן? כיצד יכול סאחבק מבריק כמוני לפלוט ברבע שעה יותר חוכמות מהספק-הייצור של מדינה שלמה בשנת-מס מלאה?
 התשובה היא, כמו כל הדברים הגדולים, פשוטה — הכל עניין של מנת-מישכל וכושר-יצירה.

אז באים ואומרים לי:

— תשמע, אין זו חכמה שאתה כלי-כך חכם! כל היהודים חכמים!
 ועל כך סאחבק משיב:

— לא נכון! היהודים אינם כלי-כך חכמים, כפי שמקובל לחשוב.

כדי שלא יאשימו אותי כי הכל בא לי בתורשה, ולא מעצמי, הלכתי ובדקתי את רשימת מקבלי פרס-נובל, והנה התוצאות: למעלה משני שלישי של מקבלי פרס-נובל בפיסיקה, כימיה ומתמטיקה אינם יהודים בכלל!

למה אני מספר את זה?

לפני כמה ימים נגשתי בלובי של מלון „הילטון“ בירושלים את א', אחד התמלילנים המוכשרים במדינה.

— בוקר טוב — אמר לי א' והמשיך — לפני כמה חודשים נכנסתי לבנק. אני מסתכל בחשבון הבנק שלי ורואה שלא נשאר לי גרוש אחד. לכל הרוחות — אמרתי לעצמי — משך שנים אני כותב מילים לשירים — וכסף עוד לא ראיתי. הגיע הזמן שאוציא לשוק להיט! משהו כמו, כמו של להקת אבבא! כן, להקת אבבא! צריך לקחת מהם דוגמה. הסתובבתי כך שבוע שלם, ממלמל לעצמי: משהו כמו של להקת אבבא! להקת אבבא! להקת אבבא! אבבא! אבבא! אבבא! ואז פתאום זה בא לי.

— מה בא לך?

— אבבאניבי!

רציתי לאמר לו משהו, אבל יצור מוזר, במעיל עור קרוע, עם שער סגול ושיניים ירוקות, ניגש אלי.

— אתה הזמנת קפה? — התנועעו השפתיים מסביב לשיניים הירוקות.
 — כן.

ללא מילה הקריב היצור את הקפה אלי ושפך אותו על מכנסי.
 — מיהו היצור הזה ששופך קפה? — התפרצתי לחדרו של מנהל-המלון.
 — אנו משתדלים לנהוג לפי צו האופנה האחרונה — אמר המנהל — זוהי המלצת הפאנקית שלנו!

מה כבר יכולתי לעשות? לעזוב את „הילטון“ קשה לי. אני אוהב כלי-כך את המקום הזה! זהו המקום היחידי בירושלים שממנו אינך רואה את הבניין המכוער של „הילטון“ ירושלים.

וכך היגעתי אל הגג.

הבטתי ימינה ושואלה, ומה אני רואה? ממשלה! כן, כן! בניין של ממשלה! ומי ישנו בתוך הממשלה? נכון! ד"ש!

מדוע ד"ש בממשלה? — ביגלל העקרונות שלה!

שיבעה עקרונות יש לד"ש, והם: להשתתף בממשלה. לא לעזוב את ה-ממשלה. להישאר בממשלה. לקחת חלק בממשלה. ליטול חלק בממשלה ולרבוץ בממשלה. שיבעה עקרונות, שמהם אין זיזים מילימטר. סליחה, ציינתי רק ששה עקרונות! אה! כן, הנה עוד אחד — להיות בממשלה!

— סליחה, אתה בא למסע-סוסים במידבר?

הדובר הוא אציל ישראלי צעיר, חברי לשרות בצבא הוד כומתיות, שהפתיעני על גג מלון „הילטון“ בשעה שהגיתי במצב הקואליציה.

וכאן עלי לרשום עצה:

אם אתה עומד על גג מלון „הילטון“ בירושלים והוגה בעקרונות ד"ש, ולפתע מזמינך חברך למסע-סוסים במידבר — אל תסרב לו! אתה עשוי לעבור חוויות שכמותן לא ידעת!

למשל זאת: ביום השלישי למסענו הגענו, בשעת ערב, לקניון הגדול. נטינו אהלנו, ולפני שהלכנו לישון צעק חברי:

— חבר'ה להתעורר! מה העניינים אתכם? קומו כבר!

מקץ שמונה שעות של שינה עריבה חזר אלינו ההד מן הקניון והעיר אותנו.

למחרת החזרנו את הסוסים לאורווה בקיבוץ משאבי-שדה. בשעה שהסרנו את האוכפים, שמעתי את הסוס השחור לוחש לחברי:

— ג'ורג' — שח השחור — שוב עירבבו לנו את החציר עם קש!

— שטויות! — ענה הסוס ג'ורג' — אתה מסומם לגמרי!

— ג'ורג' צודק! — אמר הכלב רקסי, שרבץ בפינה — שחורי תמיד מדמיין דברים.

רקסי עוד לא סיים את דבריו, ושני הסוסים, חבריו, ניפנו אליו.

— אתה שמעת דבר כזה? — אמר הסוס השחור — כלב שידוע לדבר! אני לא שמעתי, אבל ראיתי. ראיתי כלב שאוהב קולנוע! כן, כן! ביום הראשון, התשעה-עשר ליוני, בשעה שבע ארבעים ושתיים, בקולנוע „אורגיל“ בירושלים, ראיתי את הסרט „כל החיים לפניו“. לפני ישב איש אחד עם כלב, והכלב לא הסיר לרגע את עיניו מהמסך. בקטעים עצובים ניענע הכלב ראשו בעצבות. בקטעים שמחים הוא כישכש בזנבו. לבסוף לא יכולתי להתאפק.

— תסלח לי — פניתי לבעל הכלב — מה קורה עם הכלב הזה?

— תאמין לי — ענה האיש — גם אני איני מבין. הוא כלי-כך לא טבל את הספר!

מסקנה:

סאחבק מבריק, אך אין זאת אומרת שכל היהודים חכמים. כמו שלהקת אבבא ומאנק עשויים להיפגש בניסיונות מאד בלתי-צפויות לשניהם. פגישה כזו, הנערכת ב„הילטון“ ירושלים, יכולה להוביל לד"ש, או למסע-סוסים במידבר. ואם גם הכלבים התחילו לדבר, סימן שמשהו רקוב.

יותר ויותר אנשים במדינה חשים בצורך באיש חזק. מישהו שיקח את העניינים בידיים.

זוכרים את הימים של יצחק רבין?

נשבר מהחופש הזה — החזירו את רבין!

